

PROLOG

Emily a Susanna, porodní asistentka a nastávající matka, si tiše povídaly v místnosti osvětlené jen svíčkami. Všechno šlo podle plánu, zatím to byl porod jako z učebnice. Emily byla přesvědčená, že se nic nepokazí, jako vždy vnímala, jak jí po zádech přebíhá vzrušující mrazení. Pomáhat novému životu na svět ji nikdy nenudilo.

I když tu stála uvolněně a čekala, jak bude porod pokračovat, všechny smysly měla ve střehu. Zaslouchla zašramocení klíče ve dveřích a došla do předsíně ve stejnou chvíli, kdy do ní vstoupil muž. Pochopila, že to musí být Susannin manžel Ed, důstojník armády, který byl se svým plukem na cvičení v zámoří. Emily to poplašilo: ani ona, ani Susanna nečekaly, že se vrátí tak brzy.

„Vy musíte být Ed,“ pronesla. „To je úžasné, že se vám podařilo dostat se sem včas. Susanna říká, že to asi nestihnete.“ Vypadal unaveně – zřejmě byl na cestě celé hodiny. Byl také zjevně rozčilený, nejspíš si celou cestu domů dělal starosti s tím, že se jeho žena rozhodla pro velmi odlišný způsob porodu, než byl ten, o kterém si myslel, že by měla zvolit.

„Kde je Susanna?“ zeptal se odměřeně. „Musím ji vidět!“

Emily věděla, že ho musí držet dál od jeho ženy, když

je tak rozčilený, protože by se to na ni mohlo snadno přenést. Zůstala stát přede dveřmi pokoje, ve kterém se Susanna chystala k porodu. Nebylo obvyklé, že by bránila nastávajícímu otci ve vstupu, ale tohle bylo jiné. Potřebovala, aby se nejdřív uklidnil. Jeho vztek by mohl všechno pokazit.

„Samozřejmě,“ odpověděla Emily s úsměvem, nasadila co nejvíc uklidňující tón a horečnatě přemýšlela, jak by ho udržela dál od Susanny. Pak ji něco napadlo. „Ale musím vás požádat, abyste si nejdřív umyl ruce. A možná byste si rád po té cestě vypil šálek čaje? Musíte být úplně vyčerpaný.“ Nikdy nezjistí, že jako partnera by ho nikdy nežádala, aby dělal cokoli intimního, a mytí rukou by ho mohlo uklidnit.

Ale uklidnit se nenechal. „Podívejte, Susanna věděla, že chci, aby porodila v nemocnici. Jak jste se vy dvě spikly za mémi zády... Ani si nechci představovat, co by na to řekl můj otec!“

Emily o tchánovi své klientky už slyšela. Primář porodnické kliniky, teď už na penzi, výrazně stará škola, zuřivě se brání čemukoliv, co by jen vzdáleně připomínalo cokoliv „přírodního“ při porodu. Cokoliv, co by nezahrnovalo ženu v nemocnici, ležící na zádech, všechny lékařské nástroje v pohotovosti, bylo nepřijatelné. Jeho snacha Susanna ale měla zcela jiné představy, a byla téměř nadšená, když zjistila, že její manžel, voják, se s největší pravděpodobností nestihne na porod vrátit. Ed byl naopak plně pod vlivem doktrín svého otce.

„Vážně, přísahám, že to žádné spiknutí nebylo. A zatím se ani nic neděje. Máte spoustu času se trochu osvěžit a dát si čaj.“ Znovu se usmála. „Půjdu se podívat, jak se Susanně daří.“

Ale vypadalo to, že Ed nemá v úmyslu se osvěžovat nebo uklidnit. „Nemůžete mě zastavit!“ prohlásil. „Je mou povinností chránit mou ženu.“

Nebylo zcela jasné, před čím by chtěl svou ženu chránit, ale byl velmi urputný. Chystal se Emily odstrčit stranou, ale právě včas se zarazil.

„Ne,“ opakovala Emily. „Nemůžete jít dovnitř, dokud...“ Zarazila se, přemýšlela, co by řekla, čím by ho zastavila, aby tady nedupal jako slon. „Prostě si dejte něco k jídlu a pití a pak jděte dovnitř.“

Vrátila se do obývacího pokoje, doufala, že nemluvila jako stará chůva. Stačil jí ale jediný pohled na Susannu a věděla, že věci nejdou tak, jak by měly. Mladá žena vypadala strašlivě nešťastně.

„Tak to tak nebude, co? On mě přinutí odjet do nemocnice!“

Emily otevřela ústa k námitkám, ale Ed vtrhnul do pokoje za ní.

„Susanno!“ spustil. „Co se to tady, sakra, děje?“ Podíval se na porodní bazének, zatím jen z poloviny plný, a kopl do něj. „Prokristapána! K čemu tohle všechno je? Jaký bláznivý nápad sis tentokrát vzala do hlavy? Myslel jsem, že jsme se domluvili na tradičním porodu!“

I o tomhle Emily věděla. Susanna jí všechno pověděla už při své první návštěvě. „Nedomluvili jsme se, ty jsi rozhodl,“ oponovala mu Susanna statečně. „Měla tady se mnou být Flora, ale má chřipku. Víš, jak to cítím. Chtěla jsem prostě porodit svoje dítě tady, doma, s Emily a s Florou.“

„No, bez Flory je tenhle plán mimo diskusi,“ odpověděl Ed, zdálo se, že si oddechl. „Okamžitě tě odvezeme do porodnice a všechno bude v pořádku.“

„Ale Susanna chce rodit doma,“ namítla Emily. Věděla, že v téhle hádce nemůže vyhrát – ne teď – ale musela bojovat.

„Nedokážu se dívat na to, že by Susanna nebo naše dítě byly jakkoliv ohrožené. Potřebuje lékařský dohled a toho se jí také dostane.“ Obrátil se k Susanně. „Pojď, pomůžu ti do auta.“

Než mohla Emily pokračovat v protestech, ozvalo se zabušení na dveře.

„To bude praktik,“ poznamenal Ed. „Půjdu mu otevřít.“

„Praktický lékař?“ podivila se Emily. „Proč přišel?“

„Když jsem cestou sem zjistil, co se děje, dal jsem vědět našemu praktickému lékaři. Jen pro jistotu, kdybych se sem nedostal včas.“

Emily pochopila, že Susanna – což jí nemohla vyčítat – poslala manželovi esemesku, že dítě se chystá na svět, jenže to mělo tyto nešťastné následky. Protože věděla, kdo je Susannin praktický lékař: Derek Gardner, který tu sice působil krátce, ale už dal jasně najevo, že pokud jde o porody, má velmi konvenční názory.

A o pár minut později dovnitř skutečně vstoupil Derek Gardner s Edem v patách. Podíval se na Emily s povytaženým obočím: „Mohlo mě napadnout, že to budete vy!“ Pohled mu padl na pletení, do kterého se Emily pustila, než byl tenhle krásně naplánovaný porod přerušen. „Vida! Takže ty řeči jsou pravdivé! Jak se můžete soustředit na rodící ženu, když pletete?“

Byla to jen řečnická otázka, takže se Emily neobtěžovala s odpovědí. Byla by ale mohla snadno vysvětlit, jak jí pletení naopak pomáhá lépe dohlížet na rodící ženu. Když má zaměstnané ruce (a za těchto okolnos-

tí vždycky plete jen úplně jednoduché věci), sluch je mnohem ostřejší a během vteřiny pozná, když se něco změní a je potřeba matku prohlédnout. Jenže takové nuance by Derek Gardner nikdy nepochopil, i kdyby jejich vysvětlováním strávila celé hodiny.

„Tak pojď, zlatíčko,“ obrátil se Ed ke své ženě, teď už klidněji. „Pojď, odvezeme tě do nemocnice, kde ti dají něco proti bolesti, když budeš chtít.“

Susanniny kontrakce teď ustaly, takže se Emily podivila, proč si Ed myslí, že potřebuje ulevit od bolesti, ale chápala, že bitva je ztracená.

Susanna k ní zvedla oči. „Je mi to tak líto. Myslela jsem, že tohle dokážeme.“

Ed popadl ženu za ruku a pomohl jí postavit se na nohy. „Donesu ti plášť.“

„Potřebuje také svou tašku s věcmi,“ připomněla Emily. „Chcete, abych ji donesla?“

Na vteřinu se její oči střetly s Edovými. Nevraživost mezi nimi sílila. Pak Ed uhnul pohledem. „Když budete tak hodná.“

Ed se Susannou odešli, ale praktický lékař ještě zůstal. Netrvalo dlouho a Emily zjistila proč.

„S tímhle musíte přestat, víte?“ začal Derek. „Víte přece, že u prvorodiček je riziko, které přináší domácí porod, vyšší.“

„Vážně? Myslela bych si, že ze všech lidí zrovna vy budete vědět, že statistiky dokazují mimořádnou bezpečnost domácích porodů.“

„Co byste dělala, kdyby se vyskytly nějaké problémy? Mumlala kouzla a doufala, že se to vyřeší?“

Emily spolkla zlost. Příjemný pokoj, ve kterém Susanna hodlala porodit, možná ani trochu nepřipomíná

nal porodnici, ale v krabicích a taškách, ukrytých za křeslem, měla Emily všechno vybavení, které by mohla potřebovat k bezpečnému a šťastnému porodu.

„Ztratila jsem někdy dítě?“ zeptala se ho Emily ve snaze zachovat klid po tom rozrušení a zbytečném narušení události, která mohla skončit klidným porodem.

„Přece to vyšetřování...“

„Ano – a jestli jste si to přečetl důkladně, víte, že nikdo nemohl předvídat porod koncem pánevním. Dítě se obrátilo na poslední chvíli a bylo a je naprosto v pořádku.“

Derek Gardner vzdychl. „Podívejte, Emily...“

Emily si sice nikdy nepotrpěla na formality, ale strnula, když uslyšela své křestní jméno. „Slečno Baileyová,“ opravila ho.

Derek měl tolik slušnosti, aby se zatvářil zahanbeně. „Je jen otázkou času, než se něco strašlivě zvrtné.“ Odmlčel se. „Zcela upřímně, mám o vás starost – stejně jako o celou praxi péče o těhotné. Tady jste se dotkla velmi vlivné osoby. Sir Roger je už možná v důchodu, ale je v každé radě a výboru. Může vám hodně znepříjemnit život.“

Emily se téměř usmála. „Můj život je už tak dost těžký, děkuju.“

Nehodlala tomu muži vykládat, že byla až do rána s jinou matkou, podporovala ji víc než dvanáct hodin. Měla sotva čas se osprchovat a kousnout si sendviče, než zavolala Susanna. Kdyby Susannina přítelkyně Flora, která jí měla u porodu pomáhat, nebyla indisponovaná, dopřála by si aspoň pár hodin spánku, než by šla. Ale slíbila Susanně, že při porodu nebude sama, a tak teď byla tady.

Derek pokrčil rameny a Emily si najednou všimla, že i on je unavený a zjevně pod velkým tlakem. „Žádám vás jen o to, abyste pečlivě uvažovala o tom, jakým způsobem vedete praxi,“ pronesl. „Nebo třeba o tom, že byste se vrátila do nemocnice a patřičně ji vykonávala. Máme tady zoufalý nedostatek porodních asistentek, jak víte.“

Emilyina chvilka soucitu vyprchala a hněv se jí usadil v žaludku jako ztuhlá láva. Ale věděla, že když si nedá dobrý pozor, řekne nebo provede něco naprosto nenapravitelného. „Náhodou si myslím, že to děláme náležitě. Vedeme praxi zcela profesionálně. Myslím tím každý den, kdy jdu do práce, a pokaždé, když bezpečně pomůžu dítěti na svět.“

„Snažil jsem se jen pomoci,“ odpověděl Derek. „Víte lépe než já, že vaše středisko je ohrožené a posilovat pověst, že jste nepružné a odmítáte spolupráci, všechno jen zhoršuje. Říkám vám to jen pro vaše vlastní dobro a pro dobro střediska.“

Skutečnost, že měl Derek pravdu ohledně ohrožení střediska, ničemu neprospívala. Emilyin hněv vybublal na povrch. „Co si to dovoluujete? Kde berete právo...“ Nakopla gumový porodní bazének tak tvrdě, že se poměrně dost vody přelilo přes okraj a voda Derekovi postříkala nohy. Uskočil, zaklel a Emily si zakryla rukou ústa. Nastala chvíle napjatého ticha, pak Emily procedila skrz zaťaté zuby: „Vezmu si pár dnů dovolené, a pak si možná dopřeju delší studijní volno. A teď prosím jděte. Čeká mě spousta uklízení.“

„Emily..., slečno Baileyová, snažím se vám pomoci.“

Emily se zhluboka nadechla. „Nepřijala bych vaši pomoc, ani kdybych byla slepá a potřebovala bych

převést přes šestiproudou dálnici. A teď, prosím, běžte pryč!“

Emily provedla pár dechových cvičení, která učila nastávající matky, a pak setřela vodu, uklidila svíčky a posbírala všechny svoje věci a pomůcky včetně pletení. Přitom zvažovala svoje možnosti. S Derekem Gardnerem zašla příliš daleko, to věděla. Skoro ohrozila všechno, nejen sebe, ale i středisko. Nikdy by tímto způsobem nevybuchla, kdyby nebyla tak unavená. Ne, nejen unavená: vyčerpaná. Nešlo jen o to, že se předchozí noc nevyspala, už si prostě příliš dlouho nedopřála žádný oddech. Zbývala jí spousta dovolené, a jak řekla Derekovi, mohla by si vzít studijní volno. Několik nastávajících týdnů neměla žádná z jejich matek rodit – takže byla spousta času na to, aby se seznámily s některou z dalších porodních asistentek. Nemusela si myslet, že někoho opouští. Kam přesně by šla a co přesně by dělala, to byl nepodstatný detail, nad kterým se zamyslí později.

O několik dní později seděla doma u počítače, dívala se na různé turistické cíle a přemítala, proč ji žádný z těch nádherných západů slunce neláká, když jí začal zvonit telefon. Volala jí její nejlepší kamarádka z univerzity, kterou neviděla věky.

„Rebecca! To je úžasné, že tě slyším!“ Žádný nadšený výkřik se na druhé straně neozval, takže se zarazila. „Jsi v pořádku?“

„No vlastně... Em, mám trochu starosti. Ale než tě požádám o tu největší laskavost v životě, pověz mi, jak se máš?“

Emily se držela základních věcí, dychtila zjistit, co od ní Rebecca chce. „... takže, v podstatě. Mám toho tak trochu po krk a hledám něco, kam bych vypadla na dovolenou,“ končila. „Tak co ode mě potřebuješ?“

„No ne, Em! Tak bůh přece existuje! Potřebuju někoho, kdo by trochu vařil na té naší kocábce – vzpomínáš si přece na ten parník, co s Jamesem vedeme jako hotel? A ty jsi jediný člověk, na kterého jsem si dokázala vzpomenout, komu důvěřuju a kdo mě nepřivede k šílenství.“ Odmlčela se. „Možná bych ti to měla vysvětlit. Jsem těhotná.“

Emily se to snažila vstřebat. „Jak dlouho těhotná?“

„Asi šest měsíců. Myslela jsem, že budu v pohodě a budu moct pokračovat až do konce sezony, ale v poslední době jsem nějaká podrážděná a James si dupnul.“

Emily se kousla do rtu, aby se nerozesmála. „Bože, zlato!“

„Já jenom nemám energii na vysvětlování svých vtipů. Nebo svých kuchyňských pravidel někomu cizímu,“ pokračovala Rebecca. „Pamatuješ, jak jsme si užily to báječné léto v té biokavárně? Pracovalo se nám spolu tak dobře, takže bys byla perfektní...“

„Ale Rebecco!“ Emily se snažila, aby se jí do hlasu nevloudil příliš kritický tón. „Věděla jsi, že jsi těhotná, tak proč jsi někoho nenajala dřív?“

„Vždyť už jsem to říkala, myslela jsem, že nikoho nepotřebuju. Mám lidi, kteří můžou vypomocet, ale ne téměř tři měsíce. Obě předchozí těhotenství jsem zvládla úplně v pohodě, ale tentokrát jsem strašně unavená.“

„To bys taky měla, vždyť jsi šest měsíců těhotná. Kdy máš termín?“

„Na konci září. A nejsem lehkomyšlná, vážně nejsem, jen jsem prostě nepočítala s tím, že budu tak unavená a bude mi tak špatně.“

Emily vzdychla. „Třetí děti jsou často jiné.“

„No tak, přijedeš? Říkala jsi, že máš vážně všeho po krk a hledáš, kam bys jela na dovolenou? Ne že by tohle byla tak docela dovolená...“

Když Emily o hodinu později hovor s Rebeccou ukončila, dospěla k rozhodnutí. Teď musí zajít za Sally.

S Emily byly kolegyně už dva roky, ale nemávaly často možnost si pořádně popovídat. Jen si vždy rychle předávaly věci a probíraly buď těhotné matky, kterým se blížil termín porodu, nebo přednášky, které pro ně pořádaly. Ale teď Sally prohlásila, že okamžitě přijde, a Emily byla za tu příležitost vděčná.

„Jde o to,“ spustila po chvíli, „že si potřebuju dát přestávku. Rebecca je moje nejlepší kamarádka a je těhotná. Mám takový dojem, že to nebylo úplně plánované. No prostě, nemůže vařit pro celý ten jejich parostroj...“

„Co to je? Nějaký vlak?“

Emily se zasmála. „Je to loď, věkovitá nákladní loď. Za starých časů se plavila s nákladem kolem pobřeží Skotska i ostrovů. Teď je z ní takový plovoucí hotel. Lidi tam jezdí na dovolenou.“

„A ty tam budeš dělat kuchařku?“

Emily přikývla.

„Umíš vařit?“

Emily hodila po kamarádce pistáciovou skořápkou. „Ty víš, že umím. A je to pro mě dokonale načasované.“

Mám po krk toho, jak nás systém pořád otravuje, štve mě, jak nám pořád opakují, že domácí porodky jsou nebezpečné. Potřebuju pauzu.“

„Takže nás tu necháš napospas všem těm blbostem – všem těm nesmyslům, díky nimž bude naše práce ještě obtížnější, než už je?“

Emily to zaskočilo. „Omlouvám se – je mi to moc líto! To jen že jsem tak unavená...“

„Ale no tak, ticho. A nedělej si starosti.“ Sally zdvihla lahev a dolila jim poslední kapky. „Přežijeme to. Aspoň doufám.“

„Ty ano. Víím, že středisko nemá žádné zdroje, ale odvádíme přece tak dobrou práci.“

„A ty chceš jít a vařit na nějaké staré lodi, místo abys tu dobrou práci dělala se mnou?“

„Ano! Ale vrátím se. Jen potřebuju změnit prostředí.“ Vstala a objala kamarádku. „Mám z toho tak dobrý pocit! Víím, že se vrátím s novou energií a silná, a slibuju, že se pak pustím do boje se systémem za nás za všechny!“